

Sprog i Norden

Titel: När sommerfugle blir till sommarflugor – eller när grannspråk blir främmande språk

Forfatter: Mari Bacquin & Robert Zola Christensen

Kilde: Sprog i Norden, 2011, s. 157-166

URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/sin/issue/archive>

© Dansk Sprognævn

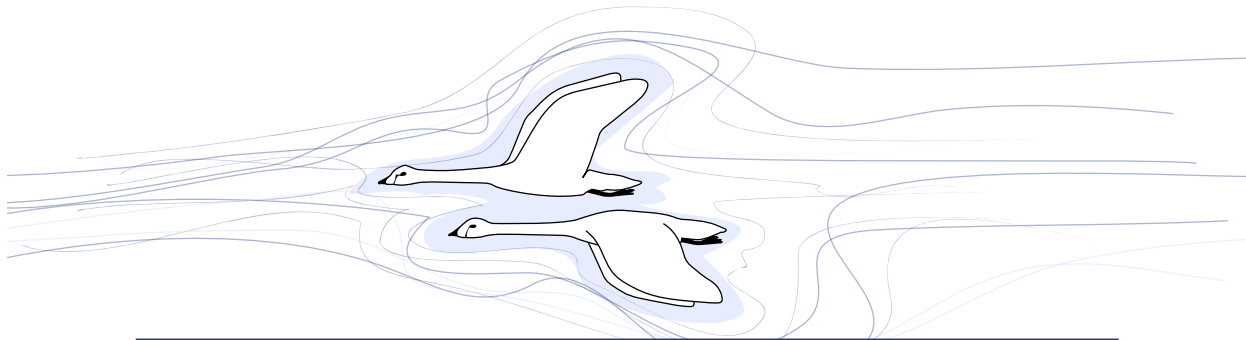
Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af Sprog i Norden (1970-2004) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

När sommerfugle blir till sommарflugor – eller när grannspråk blir främmande språk

Mari Bacquin & Robert Zola Christensen

I den här artikeln behandlas några typiska problem som uppstår vid översättning mellan danska och svenska. Översättarna låter sig relativt ofta vilseledas av att de två språken historiskt sett ligger så nära varandra, vilket kan leda till onaturliga och rentav felaktiga översättningar. Vi tar här upp två olika typer av problem. För det första uppstår problemen vid översättning av ord som har samma etymologiska ursprung, men där betydelseutvecklingen gått i olika riktning. För det andra kan problemen gälla stilnivå. I värsta fall blir översättningen en blek och urvattnad kopia av originaltexten.

År 2005 översattes Herman Bangs roman *Ludvigsbakke* från 1896 av en entusiastisk översättare till svenska, och det gav upphov till en stark reaktion från bland andra Knut Ahnlund. I en artikel i Svenska Dagbladet i mars 2005 menar han att översättningen är så eländigt dålig att den borde dras in. Han visar hur översättaren gång på gång ställer sig i vägen för förståelsen av Bangs roman. Det ena exemplet är värre än det andra. Att *nedscette sig som* (etablera sig som) *fødsels-hjælper* blir till att *förnedra sig som barnmorska*, och när en av personerna *drikker lidt rigeligt likør* (dricker lite för mycket), dricker vederbörande i stället "lite riktigt likör". Allra värst blir det kanske när de *sommerfugle* (fjärilar) som fladdrar runt i handlingen och bidrar med lite finstämd sommarkänsla ersätts med *sommарflugor* som förstås för tankarna åt ett helt annat håll.

Den här typen av grova fel uppstår när man översättare utgår från att eftersom svenskan och danskan av språkhistoriska skäl har en hel del gemensamt, kan man också lätt översätta från det ena till det andra. Något annat som kan tyda på den här inställningen är att om man tar en titt på de översättningstjänster som annonserar på nätet i Sydsverige, ser man att flera översättare som erbjuder

översättningar till och från tyska, franska eller engelska även har danska som ytterligare ett språk de översätter från. Det framgår oftast inte vilka utbildningsmässiga förutsättningar som ligger till grund för erbjudandet, och det har inte heller funnits någon översättarutbildning mellan danska och svenska förrän helt nyligen. Sanningen är emellertid att det inte är så lätt att översätta mellan de här språken som man skulle kunna tro. Även om språken i mångt och mycket är likartade, så har de med tiden kommit att användas i två olika samhällen och kulturer, och har därför utvecklats olika i vissa avseenden.

I vårt arbete med översättning på flera nivåer på Lunds universitet har vi blivit uppmärksamma på vilka typer av fällor som översättare mellan danska och svenska ofta faller i. Man kan snabbt konstatera att det inte är några större strukturella problem med att översätta mellan två närbesläktade språk som danska och svenska. Man brottas inte med satsförkortningar eller nominalfraser som måste modifieras för att bli naturliga på målspråket som i språk som befinner sig längre ifrån varandra, som exempelvis franska och svenska/danska. De olika typer av interferensproblem som vi stöter på i såväl studentövningar som professionella översättningar mellan danska och svenska, alltså när källspråkets struktur och stilistiska drag lyser igenom på olika sätt i måltexten, indikerar i stället att den halvöppna dörr som finns mellan språken föranleder en viss typ av fel, som man som översättare troligtvis inte hade begått om man hade betraktat källspråket som ett främmande språk. *Det är ofta där man tror det är lätt som det blir svårt.* Problemet är att man inte ställer sig de nödvändiga frågor som man vanligtvis skulle ha gjort med ett främmande språk. Man kalkulerar utan tanke på om orden finns, används på samma sätt, betyder detsamma eller har samma stilnivå på målspråket.

Vi kommer i den här artikeln att peka på några typiska problem i översättnings-sammanhanget danska/svenska. Avslutningsvis diskuterar vi också om det finns något behov av adaptationer eller kontextualiseringar i det kulturella och samhällsliga rummet mellan Danmark och Sverige.

Mellan gemensamt arv och falska vänner

När det gäller lexikala svårigheter mellan danska och svenska så finns det två ytterligheter. På den ena sidan hittar man ord som kommer direkt ur det gemensamma arvet. De ser ofta ganska likadana ut och har en klart definierad referens. Det är ord som exempelvis *ko*, *bror*, *finger* och *smör*. På den andra sidan finns de falska vännerna. Det handlar om ord som ser likadana ut, men som har fått olika betydelser på respektive språk. Exemplet i inledningen är en illustration av detta, och andra exempel är *rolig/lugn*, *frokost/lunch*, *pige/flicka* och

betjent/konstapel för att bara nämna några. De är tacksamma att tala om, och kan lätt bidra med viss komik, men om man inte är uppmärksam på dem kan budskapet faktiskt förvandlas till det motsatta. När man “inte bryr sig om något” på svenska så intar man en ganska likgiltig attityd, medan samma uttryck på danska används för något man inte tycker om.

Även om det hör till ovanligheterna att man ser så eklatant dåliga översättningar som den av Herman Bangs roman är det inte så sällan det uppstår språkförbistringar *mellan* det gemensamma arvet och de falska vännerna. Ett speciellt problem som vi möter, inte minst i den ström av översättningar till danska som har gjorts de senaste åren av svenska deckare, är att ord och sekvenser förs över direkt från källspråket till målspråket, trots att resultatet inte blir idiomatiskt. Det ser vi exempel på i Camilla Läckbergs kriminalroman *Isprinsessan* (2004) där vi i den danska översättningen läser att “den interne *udredning* ikke havde bevist noget”. I den här kontexten hade man förväntat sig *efterforskning* på danska, och inte en direkttransponering av det svenska ordet *utredning*. I den danska översättningen av Håkan Nessers *Skuggorna och regnet* hittar man en mening som “Hvad tænker han på, og hvad *sysler han med?*”, vilket helt enkelt är en svecism.

Ett motsvarande exempel på danism hittar vi i det skönlitterära verket *Jadekatten* av Suzanne Brøgger från 1997 där en av huvudpersonerna, Katze, bär Helena Rubinsteins “zinner-røde Dark Diva, der afsatte blodrøde mærker på alle mundstykkerne af de Craven A, der stod på bordet i et sølvbæger”¹. På svenska behåller översättaren “som *avsatte* röda märken på munstyckena”, vilket mer naturligt hade översatts med *lämnade*. Det handlar om interferens, och det som verkar hända här är att källtext och måltext inte uppfattas som separata texter, utan den ena formuleringen blir en kopia av den andra i stället för att läsaren erbjuds en adekvat motsvarighet.

I fel av den här typen är det ofta fasta lexikala förbindelser, så kallade kollokationer, som överförs. Översättaren känner igen dem ord för ord och förstår innebörden utan problem, men som infödd talare skulle man egentligen inte använda dem på samma sätt i målspråket. I översättningen av den tidigare nämnda romanen *Skuggorna och regnet* stöter vi på “urimelige svar, fornuftstridige *på sæt og vis*”. Här lyser den svenska kollokationen igenom, på danska skulle man mer idiomatiskt sagt *på sin vis*. Närheten mellan källspråk och målspråk gör att man som översättare lättare kan rucka på sitt eget språks idiomatik eller till och med bli döv för skillnaderna. Den halvöppna dörren gör sig påmind, vilket man inte förväntas uppleva mellan språk som är tydligt annorlun-

¹ Suzanne Brøgger, *Jadekatten*, 1997.

da. Vi ser exempelvis att en lång rad nästan identiska uttryck på danska och svenska skiljer sig åt enbart i ordval och ordföljd. Eftersom orden enskilt förekommer på båda språken kan översättare vara mindre känsliga för att sammansättningen på målspråket inte är den rätta, inte är den som idiomatiskt borde användas. G. Steiner formulerar det på följande vis: "The more charged the proximity, the stronger the impulse to defensive self-definition, to the conservation of integral form"². Ordningen i respektive språk är resultatet av ett vane-mönster, men skulle förstås lika gärna ha kunnat sägas på samma sätt: *ting* og *sager* – *saker och ting*, *stort og småt* – *stort som smått*, *stille og roligt* – *lugnt och stilla*, *i bund og grund* – *i grund och botten*, *slet og ret* – *rätt och slätt*, *fred og ro* – *lugn och ro*, *alt i alt* – *allt som allt*.

Skillnaden mellan danska och svenska kollokationer ligger ofta i hur vi använder prepositioner. När man på danska säger *uden for* tid og sted, säger man på svenska *bortom* tid och rum. När danskarna går *til* fest, går svenskarna *på* fest. På svenska heter det vidare att man *som regel* sportar tre gånger *i* veckan där det på danska *i reglen* är tre gange *om ugen*. Listan kan göras lång: På danska säger man symbol *på*, att noget blev til *ved* et tilfælde, *ved* hånden och til højre *for* sengen, medan de svenska motsvarigheterna är symbol *för*, att något kom till *av* en slump, *till* hands och till höger *om* sängen. Anledningen till att det blir det ena eller det andra går inte att systematiskt förklara, och det är generellt ett av de grammatiska moment som är svårast att lära ut och in i ett främmande språk. Det handlar som regel om en successiv automatisering i språkinlärningsprocessen där känslan eller örat slutligen reagerar på ett felaktigt val, men mellan närliggande språk som danska och svenska tycks det alltså vara lättare att acceptera en alternativ uttrycksform. Får man som översättare upp ögonen för vissa tendenser, som exempelvis att svenskan använder prepositionen *på* i ett flertal kollokationer där danskan i stället har *i*, kan man undvika vanliga fallgropar. Som exempel kan man *komme i tanke om noget* eller *komma att tänka på något*. Man kan även *være i tvivl om noget* eller *tvivla på noget*. I Danmark går *du i biografen eller i teateret*, medan man i Sverige går *på bio eller på teater*. Något kan ha utspelas sig *i stenaldren* versus *på stenåldern*, och man kan befinna sig *i 200 meters højde* eller *på 200 meters höjd*. Ställda mot varandra tycks skillnaderna uppenbara, men inbakade i större sammanhang kan de glida igenom obemärkta.

I förbigående kan vi konstatera att idiom däremot inte tycks orsaka samma problem som kollokationer. De bär ofta på en metaforisk betydelse som inte

² Steiner, Georg: *After Babel, Aspects of Language and Translation*. Oxford University Press, 1978, s. 73.

kan utläsas ur det enskilda elementets grundbetydelse och de är också betydligt mer fasta i sin struktur och kan därför lättare kännas igen³. När man på svenska har *tummen mitt i handen* har man i Danmark *ti tommelfingre*. Det tar ingen miste på.

När nyanserna förfinas

Svårigheterna visar sig bli betydligt större när etymologiskt besläktade ord efter hand har fått olika semantiska nyanser och specifika konnotationer, vilket konkret utmynnar i olika användningsområden. Exempel på det är *kväll* som på svenska är ett vardagligt, stilistiskt neutralt uttryck, medan *afton* har en lite gammaldags prägel som man kan anknyta till ett högtidligare register. På danska är det tvärtom. Verbet *fortælle* på danska är stilistiskt omarkerat, medan verbet *berette* har en betydligt mer ålderdomlig prägel. På svenska är det tvärtom. När något *händer* på svenska så *sker* det generellt på danska, även om båda orden finns i båda språken.

Att det krävs en speciell lyhördhet för textens budskap och tonläge som översättare är inom disciplinen en generell svårighet, men vår erfarenhet pekar på att man bör vara speciellt uppmärksam på det i ett sammanhang där språken är förvillande lika och termer kan tyckas överlappa varandra. De stilval man gör som författare hör ihop med innehållsförmedlingen, och det kan handla om vitt skilda aspekter. I följande exempel ser vi hur specifika ordval hänger samman med textens underliggande budskap i fackboken *Menneskevidenskaberne* och en av huvudpersonernas karaktärsdrag i romanen *Kunsten at græde i kor*.

I *Menneskevidenskaberne* (2002) av Søren Kjørup, där författaren diskuterar i vilken utsträckning de humanistiska vetenskaperna bör eftersträva att anamma en naturvetenskaplig och positivistisk praxis, hittar vi följande citat: “[...] selv om om de færreste i dag vil hævde at huminora bør tage naturvidenskaberne som metodisk forbillede, *kan det jo godt være rigtigt*”. Översättningen ger: “[...] även om bara ett fåtal i dag vill hävda att humaniora bör ta naturvetenskaperna som metodisk förebild *kan det ju vara riktigt*”. Den lite uppmjukande talspråkliga danska formuleringen *kan det jo godt være rigtigt* återges på svenska med samma ord, men där *rigtig* på danska är en stilistisk modalitetsmarkör som visar avsändarens närvaro i texten utmärker sig *riktigt* i den svenska versionen av sin betydligt högre referentiella eller värderande normativa karaktär. Översättaren borde i stället ha använt en motsvarande idiomatisk svensk formulering för att träffa berättarens relativiserande tonläge, som exempelvis *kan det ju ändå*

³ Lakoff, George & Johnson, Mark: *Metaphors we live by*. University of Chicago Press, 1980.

stämman. Detta visar sig i det globala sammanhanget vara betydligt viktigare än ett enskilt exempel kan illustrera. Nästa citat understryker därför detta ytterligare, även om problematiken är en annan. Författaren konstaterar då att “den positivistiske videnskabsopfattelse som [*enbetsvetenskapen*] *almindeligvis hænger sammen med* – og som Mill var med til at grundlægge – stort set er forladt”. På svenska läser vi att “den positivistiska vetenskapssyn som *det hör ihop med* – och som Mill bidrog till att grundlägga – i stort sett har övergivits”. Adverbet försvinner i översättningen och därmed blir också relativiserandet som *vanligtvis* innebär omvandlat till kategoriskt påstående. Sammanfattningsvis kan sägas att bokens författare retoriskt kommenterar rådande infallsvinklar genom att personligt värdera utsagorna och ställa frågor, vilket stilistiskt introducerar en kommunikativ ton med expressiva och fatiska drag. Trots att språkförståelsen i sig inte utgör något problem, skalar översättaren i hög utsträckning bort de här nyanserna, vilket gör att det på en diskursiv nivå handlar om två olika infallsvinklar, där den ena kan sägas tillhöra en hermeneutisk, tolkande, tradition och den andra en mer objektivt mätbar, naturvetenskaplig tradition. Författarens reflekterande och tolkande praxis skriver in sig primärt i den förstnämnda, medan översättaren placerar sig i större utsträckning i den andra.

I romanen *Kunsten at græde i kor* av Erling Jepsen (2002) har vi en lillgammal berättare som utifrån sin barnhorisont naivt återger familjetragedier. I romanen blir det en kollision mellan det han berättar, faderns incestuösa förhållande till dottern, och det han förstår av sammanhangen som 11-åring. Berättarens röst präglas av kollokationer och talesätt som inte passar hans ålder. Språket i sig innebär inga förståelsesvårigheter, men trots det försvinner komplexiteten i de berättartekniska valen ofta i översättningen till svenska. Det stilistiska skalas av för att översättaren inte lyssnar på nyanserna. När pojken återger vilken pose pappan väljer att inta när han talar på begravingar säger han att det “har tit en ikke så ringe virkning”. På svenska blir det att “det har oftast ganska stor effekt”. Vi går från en makrostrukturell figur, litotes, där man säger det lilla för att antyda det stora, vilket är ett sätt för författaren att låta barnet tala med de vuxnas språk, till en dämpande relativisering av det som sägs, så som ett barn antagligen hade uttryckt det med egna ord. Figuren går förlorad. När den lillgammala berättaren på ett annat ställe i boken ger uttryck för sin åsikt genom att understryka det med “oprigtigt talt” blir det i översättningen “ärligt talat”. Det betyder precis detsamma, men det svenska uttrycket ger även här en betydligt mer åldersanpassad prägel till språkbruket än vad originaltexten bjuder på. Hade det på danska stått “helt ærlig” skulle den svenska översättningen varit stilistiskt adekvat, men nu är det i stället “upprigtigt sagt” som skulle göra rättvisa till pojkens sätt att tala med sin lillgammala turnyr.

Nyanserna kan vara små, men inte desto mindre viktiga. Vi ser här, paradoxalt nog, att även på ställen där översättaren inte bara transponerar från det ena språket till det andra, men faktiskt går in och gör en ny version av texten och väljer andra ord, konfronteras man mellan danska och svenska med tveksamheter när det gäller ordens användningsområde, frekvens och konnotativa betydelser.

Varför vän ska vara yndig

Tar vi fasta på de konnotativa betydelserna och går ett steg längre ser vi på ett generellt plan att man i översättningssammanhang kan ställas inför att den situation som beskrivs i källtexten antingen inte finns alls, eller finns fast med andra konnotationer, i den nya mottagarkontexten. Då krävs det någon form av adaptation. Det är nödvändigt i vissa fall när de kulturella eller samhällsliga referenserna ligger så pass långt ifrån varandra att man inte kan utgå ifrån att bli förstörd annars. Ett tydligt exempel på detta är när man i den grönländska bibelöversättningen talar om *Guds sälunge* istället för *Guds lamm*, eftersom lammet som fenomen inte finns i den grönländska vardagen. Den här typen av adaptationer borde inte vara särskilt frekventa mellan två kulturer som står så nära varandra som Danmark och Sverige, men faktum är att man som översättare kan behöva tänka till även här.

Något som skiljer Danmark och Sverige åt, de samhällsliga likheterna till trots, är naturen. Om vi tittar på begreppet *skog* så inser vi att den mentala bilden ser helt annorlunda ut i de två länderna. I Sverige är skogen inte sällan något stort och okänt där man kan gå vilse, medan man i Danmark snarare associerar skogen till en söndagsutflykt i en namngiven och trevlig skogsdunge. Det svenska begreppet *skärgården* vet alla som lever i Sverige vad det innebär, medan den danska havsmiljön varken erbjuder samma natur eller täcks av ett motsvarande begrepp. Ett annat konkret exempel är de associationer som begreppet *berg* väcker. Skillnaderna mellan *Himmelbjerget* och *Kebnekaise* är betydliga. Översättaren Anne Marie Bjerg pekar i sin artikel "En munter dans" på hur hon blev varse att naturskillnaderna i översättningen av Kerstin Ekmans verk i en dansk kontext spelar en avgörande roll för hur man uppfattar sammanhangen⁴.

Vissa traditioner, kulturella fenomen och platser kan visa sig behöva någon form av kontextualisering i översättningssammanhang. *Fastelavn* och *kräftska* för exempelvis med sig specifika och ofta allmänt kända ritualer och speciell

⁴ "En munter dans" av Anne Marie Bjerg i *På godt dansk*, s. 168-197, 2007, Bindslev.

rekvisita. *Tivoli* och *Bakken* konnoterar på olika sätt för en dansk. *Istedgade* och *Malmskillnadsgatan* för tankarna till prostitution. *Plattan*, *Stureplan* och *Spottkoppen* är typiska mötesplatser i Stockholm som konnoterar på olika sätt. Referenser av det här slaget anspelar på ett känt universum där handlingen utspelar sig och här är steget mellan det danska och det svenska betydligt större än vad man spontant skulle kunna tro. I *Isprinsessan* av Camilla Läckberg hittar vi *Östermalm* översatt till *whiskybältet*. Båda platserna associeras med överklass, och i det avseendet kan adaptationen tyckas välvald, men faktum är att översättaren blandar ihop två universum, det danska och det svenska. Ett förklarande tillägg, *överklassens Östermalm*, hade varit bättre.

Ett intressant exempel på hur svårt det kan vara att framkalla de rätta associationerna hittar vi i Jesper Juuls *Smil vi skal spise* som handlar om barnfamiljers matvanor. Här hänvisas till det danska rågbrödet som ingår som en fast beståndsdel av den vardagliga nationella menyn. "Nu er grøntsager jo en vigtig del af vores ernæring og dertil en fryd for øjet – til forskel fra rugbrød f.eks., som hovedparten af jordens befolkning ikke kender og mange ikke kan lide – så hvad kan man gøre?" I en svensk kontext kan rågbrödet inte ge samma dimension av införståddhet, utan adapteras därför till *grovt bröd*, vilket emellertid blir fel. Det blir för generellt, och att man på flera ställen i världen inte skulle känna till grovbröd blir ett märkligt påstående. Den här inskjutna inslaget mellan tankestreck är en signal om införståddhet danskar emellan, men som inte finns mellan en dansk avsändare och en svensk mottagare. I översättningen får grovbrödet således ingen funktion, utan blir till och med missvisande, och borde helt enkelt ha utelämnats.

Ett speciellt lyckat exempel på översättning och transponering av ett konnotativt universum är när Åke Edwardsons roman *Vänaste land* översätts till *Et yndigt land* på danska av Søren Vinterberg⁵. En direkt och vid första anblicken helt oproblematiske översättning kunde ha varit *Det smukkeste land*, eller det på danska gammaldags *Det vakkerste land*, men i det här sammanhanget är just *Et yndigt land* det bästa valet, eftersom det respekterar källtextens stilistiska drag och tar hänsyn till de funktioner som källtexten har i större kulturella och nationella sammanhang. Båda titlarna har en klang av nationalromantik och öppnar var och en på sitt håll mot en hel epok och stämning som läsarna, oberoende av språk, kan koppla till. *Et yndigt land* är titeln på den danska nationalsången, skriven av Adam Oehlenschläger under 1800-talets första årtionden och den är en illustration av den växande nationella identitetsförståelsen som kom att karaktärisera den nationalromantiska perioden i flera länder.

⁵ Åke Edwardson, *Et yndigt land*, övers. Søren Vinterberg, Rosinante förlag, 2009.

Från generellt till specifikt?

De exempel som vi pekar på i den här artikeln är inte ovanliga i översättningar mellan just danska och svenska, utan tvärtom snarare typiska för många av de översättningsarbeten som vi har stött på. Begrepp och uttryck transponeras över direkt från det ena språket till det andra och expressiva ingredienser som humor, ironi, ilska, sarkasm eller eufemismer knutna till avsändarinstansen skalas av och tonas ned just *på grund av* den halvöppna dörr som finns mellan språken.

En närläsning av ett flertal översättningar i olika genrer visar alltså att närheten mellan språken emellan inbjuder dels till att man förleds att göra direkta transponeringar från det ena språket till det andra utan att reflektera över huruvida det är idiomatiskt eller inte på målspråket, dels till att man tillåter sig omskrivningar som visar att den textanalytiska aspekten får stå tillbaka för en mer innehållslig förmedling. När man snabbt tycker sig förstå vad som sägs hamnar alltså orden i centrum på ett närmast instrumentellt plan, men för att göra en adekvat översättning krävs det att man *både* behärskar och är uppmärksam på språken på det semantiska planet *och* kan avläsa texten ur en funktionell och stilistisk synvinkel.

Vi ser också att behoven av en viss förklarande kontextualisering inte försvinner för att vi har att göra med två relativt lika kulturer och som till och med har en gemensam historia. Kulturella, geografiska och samhällseliga referenser kan vara så pass specifika och olika att det inte går att förstå sammanhangen utan hjälp, men regelrätta adaptationer som blandar ihop de båda ländernas fenomen är ingen bra lösning. Man kan alltså konstatera att översättningssituationen mellan danska och svenska inte skiljer sig generellt från den man konfronterar med i språk (och kulturer) som inte är närbesläktade. Men svårigheterna lurar i en oanad dimension: Det är ofta där man tror att det är lätt som det blir svårt. Översättarna visar sig begå fel som de inte hade begått om de hade betraktat danskan som ett främmande språk.

Summary

This article, “När sommerfugle blir till sommarflugor – eller när grannspråk blir främmande språk”, deals with some of the typical problems encountered in the translation between Danish and Swedish. Studies in various genres seem to point in the same direction. The translators are quite often misled by the fact that the two languages for historical reasons are similar, and thus they fail in taking the necessary step back to achieve an adequate translation. Two trends can be discerned in this respect. The first concerns the words and expressions

that have the same etymological origin, but which have gradually evolved in different directions and ended up with different connotations, which when they are transposed over directly give results that are not idiomatic in the target language. It seems here that translators are more inclined to compromise on their own language idiomatic in favor of the second language, especially in collocations and in the use of prepositions. The second problem has more of a stylistic nature, and here, the tendency is almost the opposite. Even where the language does not contain any comprehension difficulties, translators often choose to reformulate and remove elements in the source text contributing to the language's expressive dimension, which has the effect that the translation becomes a pale and washed-out copy of the original text.